

100 ΧΡΟΝΙΑ ΟΛΥΜΠΟΣ (Θ΄)

Ο ΟΛΥΜΠΟΣ ΣΤΟΝ ΕΣΠΕΡΟ ΤΗΣ ΛΕΙΨΙΑΣ ΣΤΑ 1881

του Σωτηρίου Δ. Μασταγκά

(Με τον τίτλο «Αι νέαι ημών επαρχίαι. Ο Όλυμπος, μετά εικόνας» είναι δημοσιευμένο το άρθρο που ακολουθεί στο περιοδικό ΕΣΠΕΡΟΣ της Λειψίας, τεύχος 14, στις 15 Νοεμβρίου 1881. Στο ίδιο τεύχος του περιοδικού υπάρχει μια ωραία γκραβούρα (εικόνα) του Ολύμπου. Η παραχώρηση από την Τουρκία και η προσάρτηση στην Ελλάδα στα 1881 του μεγαλύτερου μέρους της Θεσσαλίας και ενός τμήματος του Ολύμπου μέχρι τον Πυργετό, έφερε την ευκαιρία και την υποχρέωση να γραφτούν και να δημοσιευτούν μελέτες ιστορικές και κείμενα λογοτεχνικά, γεωγραφικά, περιηγητικά κλπ.)

Όλυμπος! Τίνος δεν συγκινείται ηδύτατα η αίσθησις, τίνος δεν εξάπτεται η φαντασία επί τω ονόματι τούτω; Όλυμπος, το ιερόν όρος, επί των κορυφών του οποίου η ποιητικωτάτη των προγόνων ημών φαντασία έθεσε την μακαρίαν των Θεών κατοικίαν! Όλυμπος, η υψηλή σκοπιά, η αφ' ενός μεν την Μακεδονίαν, αφ' ετέρου δε την Θεσσαλίαν επιβλέπουσα! Όλυμπος, το ελληνικώτατον τούτο όρος, ο άναξ των ορέων, ο πελώριος γίγας, προς τον οποίον μετά πόθου και συγκινήσεως υψούνται τα βλέμματα των Ελλήνων!

Αυταί είναι αι κορυφαί, εφ' ών συγκεντρώνται τα θαυμάσια όλα της αρχαίας Μυθολογίας• εδώ η υψίστη κορυφή, η κορυφή του Αγίου Ηλία εκ τινός μικρού ναού ιδρυμένου επ' αυτής, έχουσα ύψος δέκα ως έγγιστα χιλιάδων ποδών, επί της οποίας ήτο η κατοικία του Διός, του πατρός των θεών και των ανθρώπων• εκεί δε αι ταπεινότεραι κορυφαί, ας κατώκουν οι λοιποί θεοί. Ακριβώς εν τη θέσει της μικράς εκκλησίας του Προφήτου Ηλιού ίστατο το πάλαι ο βωμός του Διός, ένθα κατ' έτος ήρχοντο οι ιερείς και ετέλουν θυσίαν. Σήμερον ανέρχονται ενταύθα οι μοναχοί του Αγίου Διονυσίου τη 20 Ιουλίου, εορτή του Προφήτου Ηλιού, και τελούσιν εν τω ναΐσκω την θείαν λειτουργίαν.

Περίεργον είναι ότι και αι θαυμάσια διηγήσεις των αρχαίων περί των επί της κορυφής του Ολύμπου συμβαινόντων διατηρούνται μέχρι σήμερον. Οι αρχαίοι είχον την ιδέαν ότι τα επί της τέφρας του βωμού του Διός γραφόμενα γράμματα παρέμενον ανεξάλειπτα καθ' όλον το έτος ένεκα της διηγεούς επί των κορυφών επικρατούσης γαλήνης και νηνεμίας. Εις τούτο αναφέρονται και οι ωραίοι του Ομήρου στίχοι:

"Ούτ' ανέμοισι τινάσσεται• ούτε ποτ' όμβρω
δέυεται, ούτε χιών επίκειται• αλλά μάλ' αίθρη
πέπτата ανέφελος• λευκή δ' επιδέδρομε αίγλη."

Ενίοτε βεβαίως, ως όλα τα υψηλά όρη, καλύπτεται και ο Όλυμπος υπό ομίχλης και νεφών• αλλ' εν ανεφέλω και γαληνίω ημέρα βλέπει τις τας λαμπράς εκείνας κορυφάς υψουμένας εν τω μέσω λεπτής και καθαρωτάτης ατμοσφαιρας.

Σήμερον ακόμη πιστεύουσιν οι άνθρωποι ότι επί της υψηλής εκείνης κορυφής συμβαίνουσι μυστηριώδη και θαυμάσια πράγματα• οι μιν διηγούνται ότι ποιμήν τις είδεν επί της υψίστης του όρους κορυφής μεγαλοπρεπέστατον μέγαρον περιβεβλημένον υπό λευκοτάτων κιώνων• άλλοι δε λέγουσιν ότι εκεί ευρίσκεται στάδιον ευρύτατον, εν ώ οι άρχοντες ετέλουν τους αγώνας των• τέλος δε δημώδες άσμα θέτει εκεί την κατοικίαν των Μοιρών.

Περί Ολύμπου έγραψαν πολλοί και αρχαιότεροι συγγραφείς και νεώτεροι περιηγηταί• όλοι γενικώς εξαίρουσι την λαμπράν φύσιν και τας ωραίαις του όρους γραμμάς. Εκ της εικόνας, ήν σήμερον δημοσιεύομεν και ήτις εγένετο κατά σχέδιον ληφθέν επιτοπίως, δύναται ο αναγνώστης να λάβη μικράν ιδέαν της θαυμασίας ταύτης τοποθεσίας, ήτις δύναται να παραβληθή προς τας μαγευτικώτερας θέας της Ελβετίας και των Άλπεων.

